

קוקסינל תל-אביבי רקד במסיבת-הסיום של תערוכה על הקוקסינלים
של ניו-יורק ★ "בית-ליסין" הפך לזירת-היאבקות בין גברים ונשים

בנות לא מרביצות!

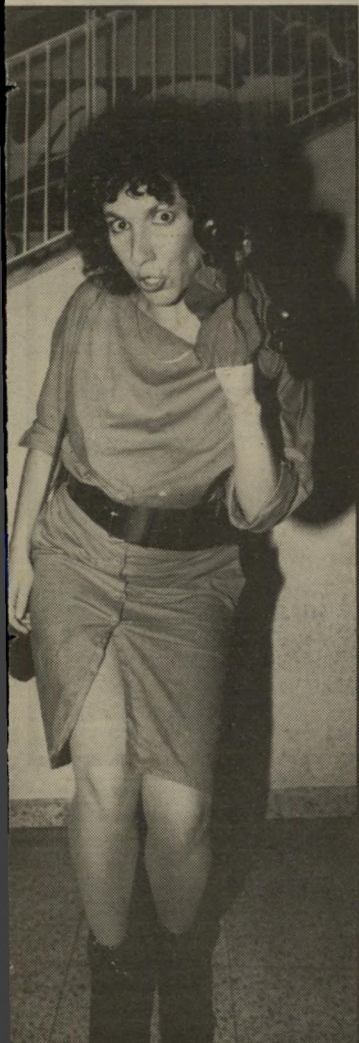
למה? מדוע שמחה חלי גולדברג כאשר מוכות חברותיה השחקניות?

תפקיד האם. זוהי אם מאוד אלימה, ולכן גם בתה, טנוזי, גדלה להיות מתאבקת. אחרי שגמרה להכות, ניגשה נירה אל שתי בנותיה שצפו בהאבקות וחיבקה אותן, הוכיחה להן שהיא אמה שאינה מכה את ילדיה.

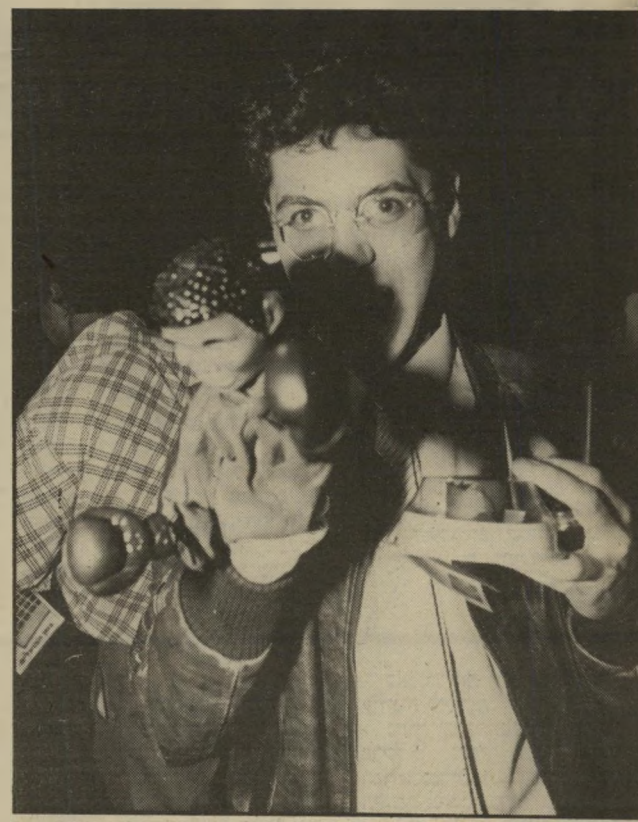
למי מנצח? השחקנית נירה רבינוביץ מתאבקת עם המאמן, שהכין את השחקנים להצגה טנוזי. נירה כמובן יצחה בסיבוב הראשון, וירדה מהבימה. רבינוביץ משחקת בהצגה את

ככה! ככה אני רוצה להצ' טלס! ביקשה כוריו-גראפית ההצגה, דניאלה מיכאלני.

לשתות תחת להרביץ הדוגמנית חלי גולדברג והשחקנית ענת עצמון לא יניסו את כוחן במכות. תחת זאת החליטו לשבת בצד ולשתות בירה.

בובת מתאגרף בימאי ההצגה דוני ענבר הוציא במסיבה שאחרי ההצגה בובת-מתאגרף. אני מוכן להאבק רק עם בובה! אמר. לדעת דוני, ההצגה נועדה לכל הגילים.

כולם התיישבו מסביב, וההצגה החלה. על לוח מיוחד, שירד מהתיקרה, הוכתש לצופים לראות עשרה מאבקים של כוח בין טנוזי, נערה שברירית, ובין הוריה, חברתה, הפסיכולוג שלה, אביה, החבר, המאבק האמיתי, בשיאה של ההצגה, הוא בין טנוזי ובעלה המתאגרף. המאבקים הם קשים, והשחקנים נראים כסופם מותשים לגמרי. הקהל לא ישב אריש, וצפה בהם מרותק. מרי פעם נפל שחקן זה או אחר, ואז הקהל

האולם הקטן של בית-ליסין נתל-אביב היה מסודר כזירת האבקות. מסביב לבימה נקשרו חבלים בצבעים כחול ואדום, כאילו המדובר בזירה לכל דבר. המזומנים שנכנסו לאולם הקטן של בית-ליסין שהזומנו לראות הצגה, התקבלו בכניסה כברכה עליירי שחקניות-ההצגה. כל השחקניות לבשו כיגרייקוד ארוכים, ולרגליהן היו נעלי-מתאבקים.